

[Anne Grete Holmsgård]

mokratiets krav for at indlede et egentlig økonomisk samarbejde med de konservative er, så vidt jeg har forstået, heller ikke ultimative.

Regeringen vil naturligvis helst ikke gå ind på indrømmelser. Den vil helst ikke gå ind på de krav, socialdemokratiet stiller. Den vil selvfølgelig helst føre det videre, som den er gået i gang med, men er det virkelig utænkeligt, at den vil rokke sig? Er det virkelig utænkeligt, at den vil gå på kompromis med socialdemokratiet, hvis det er det, der kan redde regeringen fra et valg? Jeg tror det egentlig ikke. Statsministeren har selv erklæret, at dagpengene jo ikke kan fastfryses til evig tid, og når den officielle undersøgelse om karensdagen er afsluttet, kunne det jo godt være, at regeringen ville erklære, at det så alligevel har vist sig, at reglerne rammer meget forskelligt, at de er svært administrerbare, og at der måske alligevel ikke er så stor grund til at opretholde dem, og mon dog ikke det skulle være muligt at komme med nogle indrømmelser på den ny varige hjælp, på fattighjælpen, f. eks. i form af nogle helt faste ydelser i boligtilskud? Gevinsten ved indrømmelser fra regeringens side vil i hvert tilfælde være åbenlys.

Til gengæld vil det være en katastrofe for lønarbejderne, hvis socialdemokratiet redder regeringen på målstregen fremfor at gøre det, som burde være det største arbejderpartis opgave, oppositionspartiets opgave, nemlig at mobilisere sine mange tusinde tilhængere for at få fjernet regeringen og så få etableret et virkeligt alternativ. For det er jo ikke noget alternativ, hvis socialdemokratiet påtager sig de radikales gamle rolle med at pille de værste ting ud af regeringens indgreb mod så til gengæld at sikre resten. Det vil gøre krisepolitikken mindre smertefuld, det er klart, men det vil ikke ændre hovedlinjen.

Det vil betyde, at de mere perspektivrige forslag, som socialdemokratiet har lagt på hylden, vil lægge på hylden, kun kan – og det ved alle, og det ved socialdemokratiet – gennemføres med støtte fra venstrefløjen. Resultatet vil også være, at fagbevægelsen vil stå endnu mere splittet, end den er i dag. Passiviteten og mismodet vil brede sig endnu mere, og de mange tvivlende socialdemokrater vil have endnu mere vanskeligt ved at handle. Herfra, fra et samarbejde, fra at redde den borgerlige regering på målstregen, er

springet jo egentlig ikke så forfærdelig langt til en rigtig SK-regering, hvis man først har taget det første skridt. Det vil være et spring, der vil blive hilst velkommen i industrien og i metalarbejderforbundet – ingen tvivl om den sag. Men mest eklatant er det måske, at denne udvikling viser, at socialdemokratiet ikke har formået at anvende oppositionsperioden til at styrke et egentligt alternativ til den borgerlige regering. Partiet har vaklet hid og did. I oktober blev der tordnet mod regeringens indgreb, men den automatiske dyrtidsregulering kunne partiet ikke love at genindføre. Der blev tordnet mod nedsættelserne af den supplerende understøttelse, men partiet magtede ikke at få fødderne op af hullerne, da havnearbejderne gik i strejke for at få fjernet indgrebet.

Socialdemokratiet blev klamt ved raketterne – helt fint – men turde alligevel ikke løbe linen ud og vælte regeringen på spørgsmålet. Tiden er ikke moden, lod socialdemokratiet det ane, indgrebene skulle virke lidt længere, så ville fagbevægelsens medlemmer komme op på dupperne, erklærede LOs formand, men det gør de ikke, fordi de hverken kan finde frem eller tilbage i socialdemokratiets tvetydige meldinger og elendige passivitet. En passivitet og slingren, der langsomt har fået placeret den socialdemokratiske gruppe herinde på højrekanten af den berømte midte, på den forkerte side af det skel, der helt indlysende burde gå mellem socialdemokratiet og de borgerlige partier, og som nu i stedet for går midt ned gennem socialdemokratiets egne rækker. På den ene side en Charles Hansen, der erklærer, at der ikke eksisterer én eneste reel modsætning mellem arbejdsgivere og arbejdere, på den anden side en SiD-formand, der erklærer, at klassekampen er blevet skærpet, siden den borgerlige regering trådte til.

Det er på høje tid, at den socialdemokratiske gruppe får flyttet sig over på den anden side af skillelinjen. Vi skal gerne gøre vores for at hjælpe dem på vej. Men det er lige så indlysende klart, at socialdemokratiet kun flytter sig, hvis de bliver presset så tilstrækkelig hårdt fra deres egne medlemmer uden for folketinget, ude på arbejdspladserne, ude i boligbevægelsen, og hvor de ellers er, så de føler sig tvunget til at ændre kurs herinde. Det pres kan kun komme fra disse mennesker, og det er på høje tid, det kommer, men